

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 608/2015-33

Ústavný súd Slovenskej republiky Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júna 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Józovou Boreckou, advokátska kancelária, Sládkovičova 7, Nitra, pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 647/2015, pôvodne vedenom pod sp. zn. 10 Ro 415/2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 647/2015, pôvodne vedenom pod sp. zn. 10 Ro 415/2013 p o r u š e n é b o l o .

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 280 € (slovom dvestoosemdesiat eur), ktoré je Okresný súd Nitra povinný uhradiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Nitra je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 448,02 € (štyristoštyridsaťosem eur a dva centy) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Zuzany Józovej Boreckej, advokátska kancelária, Sládkovičova 7, Nitra, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 608/2015-14 z 1. decembra 2015 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 647/2015, pôvodne vedenom pod sp. zn. 10 Ro 415/2013.

Sťažovateľ uviedol, že v namietanom konaní sa návrhom doručeným okresnému súdu 16. augusta 2013 domáhal vydania platobného rozkazu. Sťažovateľ k svojmu návrhu priložil tiež „návrh platobného rozkazu na tlačive uverejnenom ministerstvom spravodlivosti na jeho webovom sídle“ a požiadal tiež o oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. za) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

Navrhovateľ bol následne výzvou z 11. decembra 2013 vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku. Sťažovateľ 16. decembra 2013 doručil okresnému súdu odpoveď na jeho výzvu, v ktorej vyjadril svoj nesúhlas s povinnosťou platiť súdny poplatok.

Sťažovateľ následne 3. júla 2014 adresoval okresnému súdu žiadosť o oznámenie štádia konania. Táto ostala zo strany okresného súdu bez reakcie. Právny zástupca sťažovateľa 22. apríla 2015 „*v snahe vyhnúť sa sťažnostnému konaniu, e-mailovou poštou požiadal súd o bezodkladné konanie vo veci*“.

Keďže okresný súd na predošlé podania sťažovateľa „*nijako nereagoval*“, sťažovateľ podal 11. júna 2015 „*sťažnosť proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov*“.

Okresný súd 22. júna 2015 doručil „*predchádzajúcemu právnenému zástupcovi*“ výzvu na úpravu návrhu v časti úrokov z omeškania. Opravený návrh bol okresnému súdu doručený 25. júna 2015.

Sťažovateľovi bola 15. júla 2015 doručená odpoveď na sťažnosť adresovanú predsedovi súdu „*s vyjadrením, že sťažnosť nie je možné vybaviť v lehote 30 dní, z dôvodu nemožnosti zabezpečenia podkladov na riadne vybavenie sťažnosti a s oznámením, že sťažnosť bude vybavená ihneď, ako sa predsedníčka súdu oboznámi s obsahom spisového materiálu 10 Ro 415/2013, najneskôr však do 3 mesiacov od doručenia sťažnosti*“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd konštatoval porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu vo veci „*bezodkladne*“ konať a priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 280 €, ako aj náhradu trov konania.

Podaním doručeným ústavnému súdu 22. februára 2016 nazvaným „*Doplnenie ústavnej sťažnosti zo dňa 30.7.2015*“ sťažovateľ oznámil ústavnému súdu zmeny súvisiace s namietaným konaním a chronológiu úkonov okresného súdu v období po podaní sťažnosti ústavnému súdu. Upozornil najmä na zásadné nedostatky v doručovaní písomností zo strany okresného súdu, ktoré považuje za prejav nesústredenej a neefektívnej činnosti súdu.

Zároveň navrhol úpravu sťažnostného petitu v časti uplatneného nároku na náhradu trov konania pred ústavným súdom a žiadal priznať trovy konania v sume 449,62 € na účet právneho zástupcu.

Na výzvu ústavného súdu sa podaním sp. zn. Spr. 56/2016 doručeným ústavnému súdu 8. marca 2016 vyjadrila predsedníčka okresného súdu, ktorá prílohou k svojmu vyjadreniu predložila ústavnému súdu aj chronologický prehľad jednotlivých procesných úkonov okresného súdu. K obsahu sťažnosti uviedla: „*Navrhovateľ podal návrh na vydanie platobného rozkazu dňa 16.8.2013, v ktorom žiadal okrem istiny aj úroky z omeškania vo výške 5,75 % z dlžnej sumy a dňa 16.9.2014 ho súd vyzval na odstránenie rozporu v požadovanom úroku z omeškania, ktorý je možné priznať iba v zákonnej výške. Navrhovateľ svoj nárok na príslušenstvo upravil podaním zo dňa 23.6.2015. Až po odstránení tejto nezrovnalosti súd vydal platobný rozkaz č. k. 10 Ro 415/2013-39 zo dňa 9.9.2015...*

Súd spôsobil prieťahy v konaní tým, že dňa 28.10.2013 vyzýval navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku z návrhu, napriek tomu, že išlo o konanie, ktoré má spotrebiteľský charakter a podľa § 4 ods.2 písm.za) zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch je navrhovateľ v tomto konaní oslobodený od súdnych poplatkov. Po obdržaní vyjadrenia navrhovateľa k výzve na zaplatenie súdneho poplatku, kde navrhovateľ uvedenú skutočnosť namietal, vyššia súdna úradníčka postupovala nesprávne a uznesením č.k. 10 Ro 415/2013- 27 zo dňa 16.9.2014 uložila povinnosť zaplatiť súdny poplatok odporcovi. Voči tomuto uzneseniu podal odporca odvolanie a súd, hoci mienil nesprávne rozhodnutie zrušiť, vydal zmätočné uznesenie č.k. 10 Ro 415/2013-33 zo dňa 17.6.2015, kde vo výroku uviedol, že zrušuje uznesenie č.k. 10 Ro 415/2013-27 zo dňa 16.9.2014, ktorým konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavil. Následne vydal opravné uznesenie č.k. 10 Ro 415/2013-36 zo dňa 19.6.2014, ktorým tento zmätočný výrok opravil tak, že zrušil nesprávne uznesenie o povinnosti odporcu zaplatiť súdny poplatok. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.7.2015. Po vydaní platobného rozkazu č.k. 10 Ro 415/2013-39 zo dňa 9.9.2015 bol právnej zástupkyňi navrhovateľa doručený dňa 2.10.2015, keďže pôvodne bol omylom doručovaný predchádzajúcemu právnemu zástupcovi navrhovateľa... Uvedené prieťahy považujem za zbytočné, pretože boli spôsobené nesústreďeným, chybným a nekvalifikovaným postupom vyššej súdnej úradníčky... K dĺžke

konania v tomto období prispel i zdĺhavejší opis a expedovanie niektorých písomností / výzva zo dňa 28.10.2013 bola expedovaná dňa 6.12.2013, uznesenie zo dňa 16.9.2014 bolo expedované dňa 31.12.2014/, čo však bolo spôsobené objektívnymi dôvodmi spočívajúcimi v preťažení oddelenia Ro, kde sme v tom čase evidovali okolo 7000 vecí.

Po vrátení spisu bola vec dňa 3.12.2015 prevedená do registra C pod sp.zn. 15 C 647/2015, keďže voči platobnému rozkazu bol zo strany odporcu podaný odpor dňa 25.9.2015. Zákonný sudca vec naštudoval, v rámci prípravy pojednávania dňa 8.12.2015 žiadal navrhovateľa o doloženie viacerých listinných dokladov a vytýčil pojednávanie na 19.2.2016, kedy vykonal dokazovanie a vec rozhodol.“

K vyjadreniu predsedníčky okresného súdu zaujala na základe výzvy ústavného súdu stanovisko aj právna zástupkyňa sťažovateľa. Táto vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 31. marca 2016 uviedla: „*Nemám vedomosť o tom, že by ma súd dňa 16.9.2014 vyzval na odstránenie rozporu v požadovanom úroku z omeškania. Nakoľko mi nebolo umožnené nahliadnutie do spisu, nemohol som preveriť doručenie takejto výzvy, či nastala chyba na strane advokátskej kancelárie, alebo či súd žiadnu takú výzvu neexpedoval. Výzva na odstránenie rozporu v časti úroku z omeškania zo dňa 17.6.2015 bola advokátskej kancelárii doručená dňa 22.6.2015 a podaním zo dňa 23.6.2015, doručeným súdu 25.6.2015 som návrh opravil. Bez dotknutia uvedeného, mám za to, že súd mal postupovať podľa § 172 ods. 7 O.S.P., a v prípade, že by som nereagoval, postupovať podľa § 172 ods. 3 O.S.P. Domnievam sa, že nie je možné pripustiť, aby súd ostal nečinný ani v prípade nečinnosti procesných strán, (najmä, keď má k dispozícii účinné procesné prostriedky) čo však podľa spisovej dokumentácie, ktorou disponujem, ani nie je môj prípad. Na základe uvedeného som presvedčený, že ja som žiadne prieťahy nespôsobil.“*

K ďalšiemu postupu okresného súdu po vrátení spisu z ústavného súdu právna zástupkyňa sťažovateľa uviedla: „*K uvedenému si dovoľujem poukázať doplnenie ústavnej sťažnosti zo dňa 17.02.2016, doručené Vášmu súdu dňa 22.02.2016, pričom si dovoľujem vyjadriť poľutovanie nad skutočnosťou, že súd uviedol, že ma dňa 8.12.2015 žiadal o doloženie viacerých listinných dokladov, pričom však už neuviedol, že táto výzva mi bola doručená až dňa 10.02.2016. Zároveň ponechávam na úvahu súdu dôvodnosť a účelnosť tejto výzvy, keďže všetky potrebné dôkazy boli predložené súdu spolu s návrhom na vydanie*

platobného rozkazu, a ak boli súdu nejasné, mohol ma k objasneniu vypočuť na nariadenom pojednávaní. Je pravdou, že súd dňa 19.2.2016 rozhodol, ale k dnešnému dňu mi rozhodnutie vo veci doručené nebolo.“

S poukazom na obsah vyjadrenia doručeného ústavnému súdu právna zástupkyňa sťažovateľa zároveň spresnila vyčíslenie trov právneho zastúpenia a navrhla priznať sťažovateľovi náhradu trov konania spolu v sume 601,20 €

Z obsahu predloženého súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 15 C 647/2015 ústavný súd zistil rovnaké skutočnosti, ako vyplývali z vyjadrení účastníkov konania, preto ich považoval za preukázané.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. K porušeniu sťažovateľom označených práv malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu

pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry (IV. ÚS 15/03, I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03), v súlade s ktorou možno za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu sťažovateľa v konkrétnom posudzovanom prípade považovať také konanie, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci alebo k odstráneniu jeho právnej neistoty zákonom dovoleným spôsobom. K vytvoreniu právnej istoty preto dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (III. ÚS 127/03).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovávanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že spotrebiteľské spory tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno považovať za právne ani skutkovo zložité. O tom, že sa v danom prípade nešlo o skutkovo alebo právne zložitú vec, svedčí aj skutočnosť, že okresný súd napokon vec prejednal a vo veci meritórne rozhodol na jedinom pojednávaní.

2. Pri posudzovaní druhého kritéria, t. j. hodnotenia správania účastníkov súdneho konania v súvislosti so vznikom prípadných zbytočných prietáhov v konaní, ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania prispeli aj okolnosti na strane sťažovateľa, a to v tom smere, že tento si uplatnil úrok z omeškania v nesprávnej výške, čo malo za následok nevyhnutnosť vyzývať ho na odstránenie nedostatkov návrhu na vydanie platobného rozkazu.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci. Z predloženého súdneho spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že postup okresného súdu bol už od samého začiatku (16. augusta 2013) poznačený nesústredenosťou a neefektívnosťou, čo sa prejavilo už počiatočným nesprávnym zaradením návrhu sťažovateľa do registra „Rob“ s nutnosťou následného preradenia veci do registra Ro, k čomu došlo približne jeden mesiac po doručení návrhu okresnému súdu. Okresný súd následne 28. októbra 2013 zmätočne vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku a následne na základe námietky sťažovateľa opätovne zmätočne uznesením č. k. 10 Ro 415/2013-27 zo 16. septembra 2014 vyzval na zaplatenie súdneho poplatku odporcu. Táto zmätočná výzva mala za následok odvolanie odporcu zo 14. januára 2015. Po piatich mesiacoch okresný súd 17. júna 2015 vydal opäť zmätočné uznesenie č. k. 10 Ro 415/2013-33, ktorým zrušil uznesenie o zastavení konania a následne 19. júna 2015 vydal opravné uznesenie č. k. 10 Ro 415/2013-36, ktorým zrušil uznesenie č. k. 10 Ro 415/2013-27 zo 16. septembra 2014. Platobný rozkaz vydal okresný súd až 9. septembra 2015 pod č. k. 10 Ro 415/2013-39. Aj tento však bol doručovaný nesprávnemu právnenému zástupcovi sťažovateľa, hoci o zmene bol okresný súd informovaný už podaním z 5. júna 2015. Od podania návrhu po vydanie platobného rozkazu teda uplynulo najmä v dôsledku nesústredeného, neefektívneho a hrubo zmätočného postupu okresného súdu viac ako 24 mesiacov.

Na základe podaného odporu bola vec pôvodne vedená pod sp. zn. 10 Ro 415/2013 prevedená do registra „C“ a konanie ďalej prebiehalo pod sp. zn. 15 C 647/2015. Okresný súd následne 8. decembra 2015 nariadil termín pojednávania na 19. február 2016. Na tomto pojednávaní aj meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 15 C 647/2015-66. Aj v tomto období

možno v postupe okresného súdu vnímať nesústredenosť, najmä pokiaľ ide o doručovanie písomnosti účastníkom konania. Predvolanie na pojednávanie nariadené už 8. decembra 2015 bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené až 3. februára 2016 (takmer 2 mesiace), výzva na predloženie listín rovnako č. k. 15 C 647/2015-53 z 8. decembra 2016 bola odoslaná až 8. februára 2016 a sťažovateľovmu právnenému zástupcovi doručená až 10. februára 2016 (2 mesiace).

V čase rozhodovania ústavného súdu konanie na okresnom súde nebolo ešte právoplatne skončené v časti výroku o náhrade trov konania, a to v dôsledku odvolania sťažovateľa.

Postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu v § 100 ods. 1 OSP, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

K obrane okresného súdu o neúmernej zaťažnosti súdneho oddelenia ústavný súd poznamenáva, že systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti nemožno pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru oslabiť poukázaním na obmedzené personálne kapacity príslušných súdov. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných prieťahov, aj keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu (pozri napr. I. ÚS 119/03, I. ÚS 150/06).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 15 C 647/2015, pôvodne vedenom pod sp. zn. 10 Ro 415/2013 došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie finančného zadost'učinenia v sume 280 € vo vzťahu k okresnému súdu z dôvodu kompenzácie straty dôvery k všeobecnému súdnictvu a obáv o ďalší priebeh konania.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy aj priznanie finančného zadost'učinenia. Pri jeho určení ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu berúc do úvahy konkrétne okolnosti danej veci považoval priznanie sumy 280 € sťažovateľovi za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Právna zástupkyňa sťažovateľa si uplatnila nárok na náhradu trov v sume 601,20 € za štyri úkony právnej služby. Za prevzatie a prípravu zastúpenia a za podanú ústavnú sťažnosť (rok 15) v sume 139,83 € za dva úkony právnej služby a režijný paušál 2 x 8,39 €, za doplnenie sťažnosti zo 17. februára 2016 v sume 143 € za úkon právnej služby a režijný paušál v sume 8,58 € a za stanovisko k vyjadreniu okresného súdu (rok 2016) v sume 143 € za úkon právnej služby a režijný paušál v sume 8,58 € podľa § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ako aj poštovné v sume 1,60 €. Ústavný súd priznal náhradu trov konania spolu za tri úkony právnej služby spolu s režijným paušálom v sume 448,02 €, pričom náhradu trov nepriznal za stanovisko k vyjadreniu predsedníčky súdu z 23. marca 2016, keďže toto už neobsahovalo žiadne nové skutočnosti významné pre rozhodnutie ústavného súdu sume (bod 3 výroku nálezu).

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júna 2016